

[Hans Hedtoft.]

har indledet med USA, også vil garantere freden i vor tid.

Til alle dem, der altid henviser til uansvarlige amerikanske politikeres og privatpersoners ubetænksomme og lidet forstandige tale om en eventyrpolitik og deri ser USAs politiske hensigter udtrykt, vil jeg gerne have lov til at gøre en åbenhjertig bemærkning. Det er efter min mening sjældent — jeg har aldrig set det før eller læst om det —, at en stormagts udenrigspolitik, dens fredsbevarende hensigter og dens årvågenhed overfor enhver international desperadopolitik i den grad er blevet lagt frem til verdens beskuelse og granskning, som tilfældet var i den store undersøgelse af general MacArthurs afskedigelse og Amerikas udenrigspolitik i Det fjerne Østen, en undersøgelse, som det amerikanske senat gennemførte i sommer. Andre kunne måske lære heraf, og jeg noterer med tilfredshed, at kun talmæssigt og indflydelsesmæssigt ubetydelige grupper i det amerikanske folk blev overbevist om, at den „korstogs-politik“, MacArthur gjorde sig til talsmand for, er rigtig. Den amerikanske regerings politik, således som den fremstilledes og dokumenteredes af udenrigsminister Acheson og forsvarsminister Marshall, går ud på at hindre, at krigen i Korea breder sig til en almindelig asiatisk krig, går ud på at hindre, at Vesteuropas sikkerhed derved bringes i fare, og går ud på at få afsluttet Koreakrigen ved forhandling, såsnart dette er muligt med bevarelse og gennemførelse af FN's principper og mål.

Midt i både den berettigede og den uberegtigede kritik af USA, som er på mode i visse kredse herhjemme, bør disse kendsgerninger ikke glemmes.

Med hensyn til Det fjerne Østen og alle de problemer, det rejser, vil jeg også gøre nogle bemærkninger. Vi er af den opfattelse, at de internationale spørgsmål i Det fjerne Østen, som Vesten, og dermed også vi, skal tage standpunkt til, ved siden af den militære opgave at standse aggressionen i Korea først og fremmest er at bidrage til en løsning af disse millionfolks sociale og økonomiske problemer. Østens folk befinder sig i en dybtgående social revolution, som hverken kan eller bør standses, og en politik, der går ud på at standse den med militære midler, må vi vende os imod.

Det bør være Vestens opgave at bidrage til, at demokratiske metoder og løsninger fremmes i denne proces, og vi ser i FN's løfte om Koreas genopbygning og bestræbelser for teknisk hjælp til underudviklede

lande, præsident Trumans punkt 4, det britiske riges såkaldte Colombo-plan, en vej til løsning heraf, og vi skal efter vor mening i det beskedne omfang, det kan ske, støtte alle de bestræbelser, der findes indenfor De Forenede Nationer for at søge problemet øst-vest løst ad denne vej. Til de kommunistiske kritikere af vor politik og af Vestens politik på dette område har jeg egentlig bare det ene spørgsmål: Hvilket bidrag har egentlig Rusland og dets allierede nogensinde ydet til løsning af de koloniale problemer? Hvilken konstruktiv udvej har de påvist, henvist til eller villet støtte i det internationale samarbejde?

Medens problemerne efter vor opfattelse således først og fremmest er sociale og økonomiske i Østen, er det modsatte tilfældet i Europa. Vi anerkender naturligvis fra socialdemokratiets side, at demokratiet stadig bør være i udvikling, og vor indsats i vort lands sociale udvikling tidligere og nu viser dette. Vi håber også, at de regeringer, med hvilke vi står i samarbejde, indenfor deres lande hævder en sådan opfattelse og fører den ud i livet; men stillet overfor den russiske stormagts overvældende militære styrke er Vesteuropas problem i dette øjeblik først og fremmest militært. Men jeg vil gerne igen understrege, at dette problem er defensivt, og at de løsninger heraf, hvori vi deltager indenfor den nordatlantiske pagt, har til formål at tilvejebringe sådane forhold, at Rusland ser sin fordel i gennem realistiske og ærlige forhandlinger med Vesten at normalisere og fredeliggøre forholdene i Europa. Vi er imod kommunismen og kommunistisk aggression, som vi er imod kapitalismen og kapitalistisk aggression; men vi er også imod enhver tanke om den præventive krig. Så stærkt som jeg kan sige det, vil jeg understrege, at vi anerkender den østlige verdens interesser, og hvis vi i den nordatlantiske politik i dag så tendenser til en eventyrpolitik eller i fremtiden bliver stillet overfor sådanne tendenser, hvor Ruslands og dets allieredes berettigede interesser blev krænkede, ville vi sige stop. Men vi håber samtidig, at Sovjetunionen vil anerkende Vestens interesser og den naturlige forbindelse, der er mellem de vestlige stater på begge sider af Atlanterhavet, en forbindelse som vi altså betragter som livsvigtig.

Vi ønsker politisk rolige tilstande mellem øst og vest, og vor stilling til handelen mellem dem — som udenrigsministeren har skildret den her — er efter vor mening en bekræftelse herpå, men disse rolige tilstande må etableres ved anerkendelse af begge naturlige rettigheder og uden forsøg på at